

האשה שעכביש טווה את קוריו בין רגליה

ישנם סיפורים שמוטב לספרם בקיצור נמרץ. כזהו הסיפור אודות האשה שעכביש טווה את קוריו בין רגליה. אותה אשה שכבה זמן ממושך במיטתה, שרועה על גבה, עסוקה במחשבות על שארית חייה. שכבה זמן ממושך עד כדי כך, שעכביש חום שהזדמן בדרך מקרה אל בין השמיכות, החל לטוות את רשת קוריו בין ירכיה. האשה, מכל מקום, התייחסה אל העניין בשלווה גמורה. נשים אופקיות, דהיינו כאלה הנתונות במיטתן פרק זמן ממושך, נוטות לפתח שוויון נפש כלפי תופעות שברגיל היו מחרידות כל אשה זקופה. שוויון נפש, שיש המבלבלים בינו לבין שלוה. נניח לזאת.

בחלוף הזמן גדלה רשת הקורים ויפתה מאוד. הקורים נרקמו זה לזה בדוגמאות עדינות ומסובכות, ואפילו אור הירח המועט שהורשה לחדור אל החדר פנימה, הספיק על מנת לצבוע את הקורים בזוהר כפור שקוף ומנצנץ. האשה, שבזווית עיניה החלה לעקוב אחר התקדמות הטווייה, אפילו מצאה עצמה מתרגשת מעט. היא הפתיעה את עצמה כשריסקה בשבילו ביסקוויטים לפירורים זעירים. לא עבר זמן רב, והעכביש התרגל לאכול מתוך כף ידה ממש. פעם אחת, אפילו צחקה כמעט בקול רם כשחשה אותו רץ רעבתן על הקורים אל עבר פירור קטן שאחזה. אבל יום אחד הוא כבר לא היה לכד. העכבישה לא נשאה חן בעיניה למן הרגע הראשון; תמיד נדחפה ראשונה לעבר המזון, ובכלל, היתה גדולה ממנו וגסת הליכות כל-כך. האשה, ככל שניסתה, לא יכלה להתעלם מהתנודות התכופות, העדינות, של הרשת. בוקר אחד בקעו הצאצאים. היו המונים מהם. הסדין הצחור התמלא אינספור נקודות שחורות, קטנטנות. האשה מעכה אותם בין אצבעותיה אחד אחד, עד לאחרון שבהם, ואז את העכבישה, ואז את העכביש. אבל הסיפור הזה הוא כאין וכאפס בהשוואה לסיפור על האשה שהדביקה את שפתי ערוותה בדבק נגרים.